

POŤEĀ•TAĀŤEOVĀ• BABIĀŤEKA

ĀřterĀ½, 03 Ā•ervenec 2007

VĀ•era jsem se dovolala dceĀ™i. Skypem… Kousek od ní – prý – byla i obĀ› má vnuĀ•ata. Nevím, co mĀ› napadlo, pozdravila jsem je, oni „prý“ odpovĀ›dĀ›li…a já navrhla, Ā¾e jim povím pohádku. „Mami, bájeĀ•nĀ› tĀ› slyšíme, tak prej máš povídat!“ napsala dcera. NemĀ›la totiĀ¾ ani kamerku, ani mikrofon, takĀ¾e – mĀ› vidĀ›li, mĀ› slyšeli – já Ā•etla, co psala. VĀ›Ā™ili byste tomu?

Ano, opravdu jsem z voleje zaĀ•ala povídat pohádku. Svým milovaným vnuĀ•átkĀ™, sedícím na kanapi kdesi daleko, na druhém konci svĀ›ta... MatnĀ› si pamatuju, co asi jsem povídala. ÚspĀ›ch byl prý velký. Dcera mohla klidnĀ› odejít do jiné místnosti, dĀ›tiĀ•ky byly hodné, dívaly se a mávaly té daleké babiĀ•ce. Do Ā•tvrka prý bude mikrofon i na druhé stranĀ›. Ve Ā•tvrtek totiĀ¾ budu muset pĀ™idat druhé díly obou pohádek. Já vám to nenapsala? Ano, musela jsem ještĀ› jednu pĀ™idat... KdyĀ¾ si tak zpĀ›tnĀ› pĀ™edstavím, jak tu sedím sama v obýváku, dívám se do nicneĀ™íkajícího monitoru, jen si pĀ™edstavuju Kryštofa a Nikolku, jak tam poslouchají... Víte, Ā¾e je to bylo nesmírnĀ› fajn? No Ā™eknĀ›te, uĀ¾ jsnĀ›kdo uspávat dĀ›tiĀ•ky pĀ™es oceán?

d@niela